

II обв. Вие сте лудъ, изкуфълъ, щуро го-
ведо!

Съдията. Стига. Вие свидѣтели?

Едъръ шопъ. Я носимъ млѣкото па гледамъ тия двоица се чукатъ. Чекай, каемъ, да видимъ граждането какъ се биятъ! Па като се заребриа, удрай! Изпотрошиа си ребрата! Ама джумбушъ.

Съдията. Кой почна пръвъ?

Шопътъ. И двоицата се замлатиха изведнажки.

Съдията. Другия свидѣтель, Арамъ.

Малко еврейче, съ безопасни игли въ ръцѣтъ. — Я, я господинъ судия! Ходимъ по „Царь Освободителъ“. Продавамъ игли! Прѣкрасни безопасни! Дузина за година, много хубави, господинъ судия! Една дузина грошъ!

Съдията. Какъ стана сбиването?

Еврейчето. А, я не се бихъ, я избѣгахъ.

Съдията. Господа, осажддате се да платите по 150 лева на госпожата, по 100 на евреина и по 200 лева разноски...

Госпожата. Охъ, много добръ! Моя грѣбъ струвалъ 300 лв. Вижъ! Азъ съмъ чела... че за... (Плаче).

Евреинътъ сияе и вади цигари.

Шопътъ му иска.

Двамата обвиняеми въ несвѣтъ.

Съдията. — Господа! Угарката се дава на двамата, по половина.

(Завѣса),

Б. 2. 21